

Escrit per Redacció La Independent
dimarts, 8 de maig de 2018 00:00

La Independent continua donant suport a la campanya #Cuéntalo, iniciat per la periodista Cristina Fallarás, per denunciar els abusos i violències de caràcter sexual que pateixen les dones al llarg de la seva vida. En aquesta ocasió ho explica la nostra col·laboradora i sindicalista Macu Gimeno.

"Tenia 23 anys. Era un divendres a la nit i algunes persones del meu despatx estàvem sopant en el xalet d'una d'elles. Portava poc temps treballant allí, així que aquella reunió em va semblar una bona idea per a conèixer-nos més.

Menjarem, beguérem i escoltàrem i escoltem anècdotes amb la música de fons. Tot molt normal, llevat que cada vegada tenia més a prop a Carlos, un insofrible ligón que no podia llevar-me de damunt.

Escrit per Redacció La Independent
dimarts, 8 de maig de 2018 00:00

En un moment en què vaig ser al lavabo em va seguir i va intentar abraçar-me. Li vaig donar un parell de bufetades i vaig aconseguir llevar-me'l de damunt. En tornar al saló vaig comprovar que no estava i vaig sentir alleujament. Em feia vergonya la situació i que la resta de gent s'adonara del que passava. Com si jo tinguera la culpa. El de sempre. Me n'hauria anat d'allí, però no conduïa ni portava cotxe: havia d'esperar que s'anara el company amb el qual havia arribat. Així que em vaig relaxar i vaig seguir conversant i intentant passar-ho bé.

Va tornar, estava més borratxo encara. Trontollant-se se'm va venir damunt. Se'm va tirar literalment. Jo en la butaca i ell damunt de mi. Els riures d'unes i uns altres em van donar arcades. Ningú semblava comprendre el que m'estava passant. Mentre intentava llevar-me'l em va grapejar els pits i intentar mossegar-me en el coll. Vaig poder alçar el genoll per a donar-li en els ous, tenia ganes de vomitar. Al final un altre company, Pepe, bastant més major que la resta, me'l va llevar de damunt i ja no va separar-se de mi fins que em va portar a casa. Em vaig sentir imbècil, indefensa, em va donar molta ràbia que haguera de ser un altre home qui em traguera de la situació, mentre altres xiques reien les gràcies del borratxo abusador.

L'endemà va actuar com si no passara res. Vaig ser incapaç de dir-li res. Però el menyspreu i el fàstic que sentia per ell mai va desaparèixer. Anys més tard, si alguna vegada em creue amb ell o ix el seu nom en algun lloc, encara sent les seues mans sobre mi i el seu alè en el meu coll i se'm regiren els budells.